

Věc C-45/19

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

24. ledna 2019

Předkládající soud:

Juzgado Contencioso Administrativo A Coruña (Španělsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

12. prosince 2018

Žalobkyně:

Compañía de Tranvías de La Coruña, S.A.

Žalovaná:

Ayuntamiento de A Coruña

Předmět původního řízení

Žalobkyně napadá zaprvé rozhodnutí Ayuntamiento de A Coruña (rady města A Coruña) ze dne 30. listopadu 2016, kterým bylo schváleno další trvání koncesní smlouvy na provozování jednotné sítě městské veřejné osobní dopravy ve městě A Coruña na maximálně dva roky, podle čl. 5 odst. 5 nařízení (ES) č. 1370/2007 Evropského parlamentu a Rady ze dne 23. října 2007 o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici (Úř. věst. 2007, L 315, s. 1; dále jen „nařízení 1370/2007“), a rozhodnuto předložit Evropské komisi ke konzultaci návrh žalobkyně na použití výjimky stanovené v čl. 8 odst. 3 uvedeného nařízení za účelem určit možnost prodloužení doby trvání koncese až do data skončení platnosti stanoveného ve smlouvě, a zadruhé rozhodnutí žalované ze dne 2. června 2017, kterým bylo zamítnuto správní odvolání podané žalobkyní proti uvedenému rozhodnutí ze dne 30. listopadu 2016.

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Předmětem předběžné otázky je, jak má být vykládán počátek běhu doby 30 let, kterou stanoví čl. 8 odst. 3 druhý pododstavec nařízení 1370/2007. Účastníci řízení se shodují v tom, že toto ustanovení je použitelné na koncesní smlouvu dotčenou v projednávané věci, jelikož jde o smlouvu o veřejných službách uzavřenou před 26. červencem 2000 na základě jiného řízení než spravedlivého nabídkového řízení (případ uvedený v čl. 8 odst. 3 prvním pododstavci písm. b) nařízení 1370/2007).

Právním základem je článek 267 SFEU.

Předběžná otázka

„Začíná maximální doba trvání smluv 30 let stanovená v čl. 8 odst. 3 písm. b) nařízení (ES) č. 1370/2007 běžet: a) v okamžiku zadání smlouvy nebo jejího uzavření, (b) v okamžiku vstupu uvedeného ustanovení v platnost, (c) dnem následujícím po uplynutí přechodného období podle čl. 8 odst. 2 tohoto nařízení (3. prosince 2019), nebo d) kterýmkoliv jiným dnem, který určí Soudní dvůr Evropské unie?“

Uplatňovaná ustanovení unijního práva

Článek 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007.

Předkládající soud je toho názoru, že při posuzování účinků, které by mohly vyplývat ze změny zakázky během jejího plnění, může být nezbytné posoudit článek 81 směrnice 2014/24/EU a článek 90 směrnice 2014/25/EU, které, třebaže nejsou přímo použitelné, odrážení judikatury Soudního dvora týkající se účinků těchto změn.

Uplatňované předpisy vnitrostátního práva

Real Decreto Legislativo 3/2011, de 14 de noviembre, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Contratos del Sector Público (královské legislativní nařízení č. 3/2011 ze dne 14. listopadu 2011, kterým se schvaluje přepracované znění zákona o veřejných zakázkách) (čl. 224 odst. 1).

Real Decreto 1098/2001, de 12 de octubre, por el que se aprueba el Reglamento general de la Ley de Contratos de las Administraciones Públicas (královské nařízení č. 1098/2001 ze dne 12. října 2001, kterým se provádí zákon o veřejných zakázkách) (článek 109).

Código Civil (občanský zákoník) (články 4 a 1939).

Ley 40/2015, de 1 de octubre, de Régimen Jurídico del Sector Público (zákon č. 40/2015 ze dne 1. října 2015 o právním režimu veřejného sektoru) (čl. 32 odst. 3).

Stručné shrnutí skutkového stavu a původního řízení

- 1 Dne 1. prosince 1986 rada města A Coruña schválila uzavření smlouvy se společností COMPAÑÍA DE TRANVIAS DE LA CORUÑA za účelem sjednocení všechny linek městské dopravy, jejichž vlastníkem byla tato společnost, pod jednu koncesi. Koncesní smlouvu na jednotnou síť městské veřejné osobní dopravy na území města A Coruña podepsaly žalobkyně a žalovaná dne 6. února 1987 a dne 15. května 1987 byla tato smlouva vyhotovena formou notářského zápisu. Ve smlouvě bylo uvedeno datum 31. prosince 2024 jako jediné datum ukončení platnosti pro všechny služby. Dne 5. července 1996 tytéž strany podepsaly dohodu za účelem zahrnout do předchozí smlouvy novou dodatečnou službu hromadné tramvajové dopravy na pobřeží, se stejným datem ukončení platnosti.
- 2 Dne 18. října 2016 předala žalovaná žalobkyni oznámení, v němž uvedla, že podle nařízení č. 1370/2007 dochází k zániku koncese ze zákona, jelikož uplynulo 30 let ode dne udělení koncese, přičemž dala žalobkyni lhůtu patnácti dní, aby se na jednání vyjádřila. Žalobkyně podala dne 2. listopadu 2016 vyjádření, v němž uvedla: a) že nedošlo k zániku smlouvy ze zákona, ale k jejímu ukončení, a b) že na základě zásady právní jistoty a rovnosti nelze dobu 30 let, kterou stanoví článek 8 nařízení, počítat ode dne uzavření smlouvy, nýbrž od konkrétního data. Podle žalobkyně je tímto dnem 3. prosinec 2009, den vstupu nařízení v platnost, nebo 26. červenec 2000, objektivní datum stanovené v článku 8 nařízení. Podpůrně žalobkyně tvrdí, že ze předpokladu, že se doba 30 let má počítat ode dne uzavření smlouvy, změna uvedené smlouvy provedená v roce 1996 znamená nové uzavření, takže doba trvání smlouvy uplyne v roce 2026 (případ podle čl. 8 odst. 3 posledního pododstavce nařízení 1370/2007).
- 3 Žalovaná vydala dne 30. listopadu 2016 rozhodnutí, kterým bylo schváleno další trvání koncese žalobkyně na maximálně dva roky, podle čl. 5 odst. 5 nařízení, a předložení Evropské komisi ke konzultaci návrhu žalobkyně na použití výjimky stanovené v čl. 8 odst. 3 uvedeného nařízení za účelem určit možnost prodloužení doby trvání koncese do data skončení platnosti stanoveného ve smlouvě. Žalobkyně podala správní odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 2. června 2017.

Hlavní argumenty účastnic původního řízení

- 4 Žalobkyně tvrdí, že napadená rozhodnutí jsou protiprávní, přičemž uvádí následující důvody:

- i) rozhodnutí je neplatné, jelikož nebyl dodržen zákonný postup; žalobkyně se dovolává článku 224 královského legislativního nařízení 3/2011, kterým se schvaluje přepracované znění zákona o veřejných zakázkách, a článku 109 královského nařízení 1089/2001, kterým se provádí zákon o veřejných zakázkách, a uvádí, že žalovaná jí pouze předala oznámení, v němž jí sděluje prodloužení koncese na dva roky a svůj výklad nařízení 1370/2007 a konkrétně jeho článku 8;
 - ii) nesouhlas s výkladem nařízení 1370/2007 a konkrétně jeho čl. 8 odst. 3;
 - iii) žalobkyně rovněž tvrdí, že i za předpokladu přijetí teze, že správný výklad výše uvedeného článku 8 nařízení 1370/2007 vyžaduje zánik koncesní smlouvy po uplynutí 30 let od jejího uzavření, skončí tato doba až v roce 2024, jelikož změna provedená v roce 1994 byla zásadní a rovnala se novému uzavření; v tomto ohledu se žalobkyně dovolává článku 81 směrnice 2014/24/EU a článku 90 směrnice 2014/25/EU, které, ačkoliv nejsou použitelné vzhledem k přednosti nařízení 1370/2007, které představuje *lex specialis*, odrážejí judikaturu Soudního dvora týkající se podstatné změny koncesních smluv a jejich účinků;
 - iv) podpůrně žalobkyně tvrdí, že pokud by se doba 30 let stanovená v článku 8 nařízení 1370/2007 počítala od uzavření smlouvy, měl by být zahájen postup prodloužení koncesní smlouvy kvůli nežádoucím právním a hospodářským dopadům ukončení, a to po předchozím schválení Komisí v souladu s čl. 8 odst. 3 nařízení 1370/2007.
- 5 Žalovaná tvrdí, že napadené rozhodnutí je v souladu s právem, a to z těchto důvodů:
- i) nedošlo k žádnému procesnímu pochybení, jelikož nejde o ukončení koncesní smlouvy, nýbrž o přímé použití unijního práva, které má přednost před jakoukoliv normou vnitrostátního práva a smluvními ujednáními, v souladu s článkem 288 SFEU, a v každém případě byla žalobkyně v rámci tohoto postupu vyslechnuta;
 - ii) ohledně určení dne, kdy začíná běžet doba 30 let stanovená v čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007, žalovaná tvrdí, že tuto dobu je třeba počítat ode dne uzavření koncesní smlouvy;
 - iii) žalovaná nesouhlasí s tím, že se použije judikatura Soudního dvora týkající se podstatné změny smluv, neboť jejím účelem je zajistit dodržování zásad transparentnosti a rovného zacházení s uchazeči a zabránit tomu, aby bylo plnění smlouvy změněno tak, že dojde ke změně předmětu nebo závazků smluvních stran a nebyla tak naplněna očekávání skutečných nebo potenciálních uchazečů v době zadávacího řízení a zadávání, což je podle žalované případ, který nejenže neodpovídá projednávané věci, ale je jejím opakem;

- iv) k uplatnění výjimky stanovené v čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007 žalovaná uvádí, že dne 17. dubna 2017 podala k Evropské komisi žádost o konzultaci, avšak nikoliv proto, aby požádala o povolení prodloužení podle této výjimky, ale aby zjistila, jaká by byla kritéria Komise pro udělení tohoto povolení. Žalovaná nesouhlasí s tím, že jsou splněny podmínky pro uplatnění této výjimky, konkrétně hospodářské dopady uvedeného ukončení koncese, a tvrdí, že vzhledem k tomu, že jde o ukončení ze zákona a právní předpis nestanoví žádné odškodnění, není na ně nárok podle článku 32 zákona 40/2015 ze dne 1. října 2015 o právním režimu veřejného sektoru. Žalovaná dodává, že každopádně vzhledem k tomu, že žalobkyně neuplatňuje žádný nárok na náhradu škody, není třeba tuto otázku zkoumat.
- 6 Pokud jde o položení předběžné otázky, žalobkyně tvrdí, že dobu 30 let, kterou stanoví čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007, je třeba počítat od 3. prosince 2009, přičemž se dovolává znění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podala Consiglio di Stato (Itálie) dne 12. června 2017, Autolinee Toscane SpA v. Mobit Soc.cons.arl (věc C-351/17), stanoviska generálního advokáta předneseného ve věci C-350/07, spojené s věcí C-351/17, odpovědi na parlamentní otázku E 6628/09, která se dotazuje na slučitelnost návrhu zákona č. 1961 francouzské vlády, týkajícího se projektu Grand Paris, s nařízením č. 1370/2007, a různých úvah o zpětné účinnosti nařízení, včetně možného dotčení zásad právní jistoty a ochrany legitimního očekávání.
- 7 Žalovaná v tomto ohledu tvrdí, že dobu 30 let, kterou stanoví čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007, je třeba počítat ode dne uzavření smlouvy a dovolává se za tím účelem dopisu úřednice DG MOVE, Bárbary Jankovek, radě města A Coruña, v němž je uvedeno, že uvedená doba se počítá od uzavření smlouvy. Odkazuje rovněž na odpověď na parlamentní otázku E 6628/09, která se dotazuje na slučitelnost návrhu zákona č. 1961 francouzské vlády, týkajícího se projektu Grand Paris, s nařízením č. 1370/2007, avšak její výklad této odpovědi je diametrálně odlišný od výkladu žalobkyně; na zprávu španělského Ministerio de Fomento (ministerstvo rozvoje) ze dne 21. října 2008, která uvádí, že doba 30 let se týká doby platnosti koncese od jejího udělení, přičemž tato koncese zůstává v platnosti do uplynutí doby její platnosti, ale ne déle než po dobu 30 let, a studie katalánského úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o hospodářské soutěži v pravidelné meziměstské osobní dopravě v Katalánsku, která došla ke stejnému závěru.

Stručné shrnutí odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 8 Předkládající soud posoudil dvě možné výjimky, které jej mohou zprostit povinnosti položit předběžnou otázku, a došel k závěru, že žádná z nich není v projednávané věci dána.
- 9 Zprvce, otázka, která vyvstává, není totožná s otázkou, která již byla předmětem rozhodnutí o předběžné otázce v obdobné věci. Jediná předběžná otázka, jejímž

předmětem je čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007, která je předkládajícímu soudu známa, byla položena v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané Consiglio di Stato (Itálie) dne 12. června 2017, Autolinee Toscane SpA v. Mobit Soc.cons.arl (C-351/17), o které Soudní dvůr dosud nerozhodl, třebaže generální advokát již přednesl své stanovisko. Nicméně Consiglio di Stato v této žádosti zastává názor, že doba 30 let, kterou stanoví čl. 8 odst. 3 nařízení, začíná běžet od vstupu uvedeného nařízení v platnost, takže tato otázka není předmětem projednávání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce; předmětem čtvrté předběžné otázky jsou pouze účinky uvedeného zkrácení doby 30 let, a konkrétně to, zda pouhé zkrácení doby platnosti koncesní smlouvy na 30 let má za následek zhojení vad vzniklých v důsledku původního porušení ustanovení článku 5.

- 10 Zadruhé, znění čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007, pokud jde o maximální dobu trvání koncesní smlouvy 30 let, neumožňuje - nahlíženo samostatně – jediný výklad. Judikatura Soudního dvora stanoví, na základě tzv. doktríny *acte clair*, že vnitrostátní soud musí posoudit, zda existují rozumné pochybnosti o výkladu normy unijního práva, přičemž může dospět k závěru, že není nezbytné položit předběžnou otázku v případě, že správné uplatnění unijního práva je natolik zřejmé, že neumožňuje jakoukoliv rozumnou pochybnost o jeho správném výkladu a uplatnění, avšak pouze tehdy, pokud vnitrostátní soud dospěje k závěru, že daná otázka bude stejně zřejmá i pro vnitrostátní soudy ostatních členských států a pro Soudní dvůr (rozsudek ze dne 6. října 1982, 238/81, CILFIT a Lanificio di Gavardo SpA v. Ministero della Sanità Srl, a, při více omezujícím výkladu osvobození od povinnosti předložit předběžnou otázku, rozsudek ze dne 9. září 2015, C-160/14, Ferreira da Silva).
- 11 V projednáváné věci přitom pochybnosti vyvolává samotný text čl. 8 odst. 3 nařízení, který nikde neupřesňuje, co má být počátkem běhu maximální doby 30 let, takže jsou možné tři možnosti: i) maximální doba trvání smlouvy 30 let se počítá od uzavření smlouvy (maximální zpětná účinnost), což je výklad, podle kterého by smlouvy skončily 30 let po jejich uzavření, takže smlouvy uzavřené před 3. prosincem 1979 by skončily vstupem nařízení v platnost a smlouvy uzavřené po tomto datu by skončily uplynutím 30 let; ii) uvedená maximální doba 30 let se počítá od vstupu nařízení v platnost (minimální zpětná účinnost), a iii) uvedená doba se počítá od 26. července 2000, s ohledem na ustanovení obsažené v písmeni b) uvedeného čl. 8 odst. 3.
- 12 Pochybnosti posiluje to, že sama Komise na tuto otázku neodpověděla jasně. Takže:
 - A) sdělení Komise o výkladových pokynech pro nařízení (ES) č. 1370/2007 o této věci nehovoří a v souvislosti s čl. 8 odst. 3 se omezuje na výklad posledního pododstavce bodu d);
 - B) odpověď na parlamentní otázku E 6628/09, která se dotazuje na slučitelnost návrhu zákona č. 1961 francouzské vlády, týkajícího se projektu Grand Paris, s nařízením č. 1370/2007, jelikož podle tohoto návrhu zákona měly

veřejné podniky SNCF a RATP získat výhradní smlouvy na provozování autobusových a tramvajových linek a metra, by bylo možné chápat v tom smyslu, že se kloní k možnosti iii), to znamená, že uvedená doba se počítá od 26. července 2000, s ohledem na ustanovení obsažené v písmeni b) uvedeného čl. 8 odst. 3. Tato odpověď je však dosti nejednoznačná, jelikož začíná tvrzením, že jde o obecné prohlášení, a lze ji kromě toho vykládat v tom smyslu, že den ukončení platnosti poslední smlouvy uzavřené před 25. červencem 2000 nemůže být později než 25. července 2030, ale že všechny smlouvy předcházející tomuto datu a uzavřené bez nabídkového řízení nemohou zůstat v platnosti déle než po dobu 30 let od jejich uzavření;

- C) dopis, který zaslala úřednice DG MOVE, Bárbara Jankovek, radě města A Coruña, uvádí, že sporná doba 30 let se počítá od uzavření smlouvy; tento dopis však vzhledem k jeho autorství nelze považovat za formální stanovisko Komise — nejde o dopis Komise ani komisaře —, ani za autentický výklad tohoto stanoviska, a to ze stejných důvodů, a nelze jej tudíž uznat jako výkladový pokyn;
- D) kromě toho na otázku P 4849/17, kterou položil v Evropském parlamentu dne 14. července 2017 španělský poslanec José Blanco ohledně rozporu mezi uvedeným dopisem a odpovědí Komise na parlamentní otázku E 6628/09, Komise dne 4. září 2017 odpověděla: „Otázku položenou panem poslancem může vyjasnit Soudní dvůr v rámci rozhodnutí o předběžné otázce, kterou předložila Consiglio di Stato de Italia Soudnímu dvoru Evropské unie (věc C-350/17). Komise čeká na výsledek této věci“. Lze tedy konstatovat, že Komise v současnosti nemá postoj k výkladu této otázky.
- 13 Konečně, nedávno bylo předneseno stanovisko generálního advokáta ve výše uvedené věci C-350/17, které uvádí: „76. V důsledku toho se na smlouvu uzavřenou ve prospěch RATP ve Francii vztahuje čl. 8 odst. 3 první pododstavec písm. b) nařízení č. 1370/2007, jak uvedl předkládající soud. 77. Podle čl. 8 odst. 3 druhého pododstavce tohoto nařízení tento typ smluv „zůstává v platnosti do uplynutí doby jejich platnosti, ale ne déle než po dobu třiceti let“. 78. Je politováníhodné, že posledně uvedené ustanovení neuvádí počátek běhu doby třiceti let, jak uvedly Mobit a Komise. Teoreticky lze uvažovat o několika počátcích běhu, jako je datum předložení původního návrhu nařízení Komisí (26. červenec 2000), jak navrhla Mobit, datum vstupu v platnost nařízení č. 1370/2007 (3. prosinec 2009), datum dne následujícího po skončení platnosti přechodného období stanoveného v čl. 8 odst. 2 tohoto nařízení (3. prosinec 2019), datum uzavření posuzované smlouvy, nebo datum nabytí účinnosti této smlouvy. 79. Mám nicméně za to, že za počátek běhu této doby třiceti let musí být považováno datum vstupu v platnost nařízení č. 1370/2007, a to ze dvou následujících důvodů. Na jedné straně by použití data spojeného s posuzovanou smlouvou neumožňovalo použít jednotné řešení pro všechny smlouvy, jichž se týká čl. 8 odst. 3 tohoto nařízení. Taková situace by způsobila příslušným orgánům obtíže při uplatňování a provozovatelům činným v oblasti přepravy právní nejistotu. 80.

Na druhé straně podotýkám, že toto ustanovení se týká všech smluv uzavřených před 3. prosincem 2009, datem vstupu v platnost tohoto nařízení. Proto se mi zdá rozumné považovat toto datum též za počátek běhu doby třiceti let stanovené v čl. 8 odst. 3 druhém pododstavci tohoto nařízení pro smlouvy, jichž se týká čl. 8 odst. 3 první pododstavec písm. b) a c) uvedeného nařízení, jak předpokládá předkládající soud a francouzská vláda. 81. Je tedy třeba mít za to, podle tohoto výkladu relevantních ustanovení, že tato doba třiceti let končí dne 3. prosince 2039. 82. Ve své čtvrté otázce se předkládající soud táže, zda se na smlouvu uzavřenou francouzským státem s RATP může vztahovat přechodné opatření stanovené v čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007, bez ohledu na skutečnost, že doba platnosti této smlouvy skončí dne 31. prosince 2039, tedy po 3. prosinci 2039, datu skončení doby třiceti let. 83. V tomto ohledu Mobit uvádí, že smlouva uzavřená s RATP není, z důvodu délky svého trvání, v souladu s výše uvedeným ustanovením. Toto stanovisko však dle mého názoru směřuje podmínky použití a účinky tohoto přechodného opatření. 84. Ze znění čl. 8 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1370/2007 totiž jednak vyplývá, že přechodné opatření se použije na všechny smlouvy uzavřené před 3. prosincem 2009, a to nezávisle na době jejich trvání. Dále pak čl. 8 odst. 3 druhý pododstavec tohoto nařízení upřesňuje nikoli typ smlouvy, na níž se toto opatření vztahuje, ale účinky a dobu trvání uvedeného opatření. 85. Podle tohoto výkladu relevantních ustanovení nejsou žádné pochybnosti o tom, že na smlouvu uzavřenou francouzským státem s RATP se skutečně může vztahovat přechodné opatření stanovené v čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007, a to bez ohledu na skutečnost, že doba platnosti této smlouvy skončí 31. prosince 2039, jak uvedly Autolinee Toscane, RATP, region Toskánsko, francouzská a portugalská vláda i Komise. Na uvedenou smlouvu se bude toto opatření nicméně vztahovat pouze po dobu třiceti let stanovenou pro smlouvy, jichž se týká čl. 8 odst. 3 první pododstavec písm. b) tohoto nařízení, přičemž tato doba skončí dne 3. prosince 2039. 86. V důsledku toho bude možné použít čl. 5 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1370/2007 na takovou smlouvu, jako je smlouva uzavřená ve prospěch RATP, až od 4. prosince 2039. Relativně dlouhou dobu trvání tohoto přechodného opatření lze vysvětlit především složitým hledáním shody v Radě při přijímání tohoto nařízení. 87. S ohledem na výše uvedené navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na první a čtvrtou otázku následovně. Článek 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007 musí být vykládán v tom smyslu, že čl. 5 odst. 2 a 3 tohoto nařízení se neuplatní po dobu třiceti let, jež končí dne 3. prosince 2039, na smlouvu, na kterou se vztahuje čl. 8 odst. 3 první pododstavec písm. b) uvedeného nařízení, o to bez ohledu na skutečnost, že doba platnosti této smlouvy uplyne po 3. prosinci 2039.“

- 14 Předkládající soud uvádí, že i) toto stanovisko generálního advokáta uznává, že neexistuje jediný výklad čl. 8 odst. 3 nařízení č. 1370/2007 a alespoň teoreticky existuje několik možností, a ii) ačkoli stanovisko generálního advokáta představuje důležitou pomůcku při rozhodování Soudního dvora Evropské unie, pouze ukazuje, jaké by mohlo být konečné rozhodnutí Soudního dvora, ale není pro něj závazné.

- 15 S ohledem na výše uvedené úvahy má předkládající soud za to, že v souladu s článkem 267 SFEU je třeba položit Soudnímu dvoru Evropské unie následující předběžnou otázku:

„Začíná maximální doba trvání smluv 30 let stanovená v čl. 8 odst. 3 písm. b) nařízení (ES) č. 1370/2007 běžet: a) v okamžiku zadání smlouvy nebo jejího uzavření, (b) v okamžiku vstupu uvedeného ustanovení v platnost, (c) dnem následujícím po uplynutí přechodného období podle čl. 8 odst. 2 tohoto nařízení (3. prosince 2019), nebo d) kterýmkoliv jiným dnem, který určí Soudní dvůr Evropské unie?“

PRACOVNÍ DOKUMENT